I

"Мерседес" останньої моделі підкотив до монастиря, що на Московській. Підкотив, замалим не розштовхавши інші машини, та й зупинився, погірдливо чмихнувши. І тоді з салону розкішного в костюмі од Версаче, в черевиках із крокодилячої шкіри на грішну землю ступило щось... Щось таке випещене та одгодоване, що вже й на людину не схоже. Ступило та й стало одчиняти всі дверцята машини, піднімати капот, одкривати багажник, наче під'їхало не до храму Божого, а до майстерні з ремонту машин.

— Выходи, чего ждешь?

І тут із того ж салону розкішного вивалилось не менш одгодоване вже статі жіночої. У супермодному одязі та ще й обвішане золотом. А за нею уже дитя тієї ж породи бройлерной

— Айн момент!

Та до храму й посунуло, ні на кого не дивлячись. Трапився б хтось на дорозі — переступило й не зблимнуло б.

Невдовзі й з'явилося: обіч дріботів попик з такою рідкою борідкою, що пальців би вистачило порахувати всі волосини.

— Значит так: освяти мою тачку как следует. Не жалей водицы.

Попик став бризкати щедро кропилом: на шиби, дверцята, на капот і мотор. Не забув покропити й салон.

— А колеса?

Попик, зігнувшись, покропив і колеса. Замалим не помив їх святою водою.

— Лады... Держи баксы.

Ткнув у долоню наставлену долари, вслід за сімейством сів до салону. Гаркнув мотором, поїхав на світло червоне.

Не встиг далеко й од'їхати: лопнула-вибухнула шина. "Мерседес" повело-повело та й уліпило фарою в дерево.

Вискочив як обпечений:

— Растуда ж твою мать!

І метнувся до храму: лаятись з попиком, а то, гляди, і з самим Господом Богом.

II

"Є таки Бог на світі!" — подумав я втішено.